

Ohlášky – neděle 26. 6. 2022

Dnes prožíváme **13. neděli v mezidobí.**

- Úterý 28. 6. – **Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka**
- Středa 29. 6. – **Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů**
- Sobota 2. 7. – **Sobotní památka Panny Marie**
- Příští neděle 3. 7. 2022 bude **14. neděle v mezidobí.**

- 3.7.2022 Bude **mše sv. v Lovosicích mimořádně v 10:00** sloužit ji bude P. Jozef Szeliga. Rovněž je možno se účastnit v našem kostele Řeckokatolické mše ve 14:00. Mše sv 5.7. – 8.7. budou upřesněny.
- Od **9. do 14. srpna 2022** se v Hradci Králové koná **Celostátní setkání mládeže**. V sobotu 13. srpna je připravený **program také pro mladé rodiny**.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00 14:00 *
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.

Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvorník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 31 (2022)
26. 6. 2022

13. neděle v mezidobí

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Pýcha

Když se Janovi učedníci ptali na Ježíše, řekl svatý Jan Křtitel na Ježíšovu adresu památnou větu: On musí růst, já však se menšit. To by měl být náš životní program. Před Boží tváří jsme nepatrní, sluší nám být na kolenou. Budeme-li se porovnávat s bližními, můžeme vypadat jako ti schopnější či lepší, ale na tom si máme zakládat? Moudrého člověka ani nenapadne, aby se nad někým povyšoval. Když se v chrámě současně objevili celník a farizeus, celník se bil v prsa a prosil: Bože, buď milostiv mně hříšnému. Farizeus se na rozdíl od něj měl čím chlubit. Upozorňoval na své kvality a děkoval za to, že není jako ostatní lidé, nebo dokonce jako tamten celník (srov. Lk 18,11). Není třeba připomínat, kdo se Bohu líbil, a kdo si jen myslel, že se líbí, protože nad něj není. Kdo ví, že je odkázán na Boha, zůstává pokorný a je pravdivý. Pýcha předchází pád. *(z knihy Na minutu s Karlem Herbstem – V Boží blízkosti)*

Youcat (29. část)

Za možnost přijmout křest položila ta čtyřicítka dospělých doslova hlavu na špalek. A co kdyby skutečně kostel přepadlo komando se samopaly, kanystry benzinu a zápalnými lahvemi? Křest krve je jiným výrazem pro mučednictví. Pronásledování křesťanů ve starověkém Římě byli často v arénách předhazováni hladovým lvům. Pokud ještě nestačili být pokřtěni, jejich mučednická smrt se považovala za „křest krve“. V tom případě by přijali „křest krve“, čímž by se bezprostředně spojili s Kristem. Malíjší křesťané pokládali křest za tak důležitou věc, že za ni byli ochotni zaplatit jakkoli vysokou cenu včetně vlastního pozemského života.

Ď – Teroristické milice Islámského státu označovaly v roce 2014 v Mosulu tímto písmenem domy křesťanů (kterým říkali nasrani neboli „nazaretští“). Toto písmeno se stalo symbolem pronásledování křesťanů, ale i projevem solidarity s pronásledovanými křesťany na sociálních sítích. Měli pravdu. Křest totiž přináší dar věčného života. Tak to učí křesťanství. Církev za to ručí. Následuje tím Ježíše, který v Mt 28,19 požaduje křest a v Mk 16,16 („Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen...“) jej prohlašuje za bránu k věčnému životu. Křest je tedy

hlavní vstupní branou do nebe. Pro ty, kdo nenajdou cestu ke křtu, má Bůh samozřejmě i další cesty. Církev ale od té doby po vzoru apoštola Petra, jehož slova jsou zaznamenána ve Skutcích apoštolů, vybízí lidi, aby uvěřili, a neustále je nabádá: „Obratťe se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Duchu Svatého“ (Sk 2,38). *(z knihy Youcat: Kurz víry)*

Nemoc v záchranném plánu Božím

Kdyby materialisté polití křestní vodou byli fyzicky zdatní až do konce svých dnů, dřeli by a vůbec by se nestarali o svou duši. Všichni máme takové lidi kolem sebe. Záleží nám na nich, trápíme se kvůli jejich bezbožnosti, ale tím jim nepomůžeme. Nemá smysl nad tím bědovat, je třeba se za ně vytrvale modlit, a to ostatní nechat na Pánu Bohu. Nestarejme se, jak to ostatní zařídí. Možná k tomu použije třeba nemoc. Jak je dobře, když je Pán Bůh přispěnlí k posteli. Člověk je pak nucen přemýšlet o smyslu života. Život jistě nemáme zakončit sportovním výkonem, ani prací, ale máme se modlitbou připravit na přechod do věčnosti. Je velkým uměním zdravotní sestry, ale i každého křesťana promluvit k umírajícímu o Pánu Bohu, aniž by ho jmenoval. Je nutno mluvit jazykem, který by druhého nedráždil. Slovníkem, kterému pacient rozumí, vyjádřit to, co chce Duch svátý. Milost nemoci v závěru života však není dána každému, nelze se na ni opovázlivě spoléhat. *(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)*

6/ Naše svoboda

Právě z tohoto zneužívání svobody pochází velká část utrpení v našem světě. Představme si civilizaci, kde by všichni opravdově začali naslouchat evangeliu a vzdali se všeho, co vede ke zlu – už žádné krádeže ani lži, žádné násilí ani války, konec nadvlády peněz. Představme si civilizaci, která naopak rozvíjí hodnoty jako ohleduplnost, služba bližním, odpuštění, sdílení, laskavost a pokora. Dokonce i nemocí by ubylo, protože mnoho zdravotních problémů je důsledkem přemíry nezdravé stravy nebo jiných neřestí, které doprovázejí konzumní společnost. Jen obtížně bychom mohli přesně určit, o kolik by v takové společnosti ubylo trápení, ale subjektivně odhaduji,

že by tak 80 procent veškerého utrpení zmizelo. Zajisté by zůstalo těch 20 procent, která nezávisěji na dobrých či špatných rozhodnutích lidí, jako jsou následky přírodních katastrof, tsunami, zemětřesení a podobně. (I když víme, že některé z přírodních pohrom jsou dnes posíleny klimatickou nerovnováhou, která je důsledkem bezohledné lidské aktivity.)

Milovat a trpět

Jaká je tedy Boží odpověď na utrpení? Odpovědí je Ježíš, který na sebe vzal tíhu utrpení a smrti. Ježíš trpěl, odpustil a miloval. Od té chvíle se tvář utrpení změnila. Stále je strašně těžké trpět, ale pokud se utrpení prožívá v modlitbě a s podporou našich bratří a sester, může se stát mimořádnou školou lásky. Velmi dobře to vystihuje známý výrok Paula Claudela: „Bůh nepřišel, aby utrpení zničil ani aby ho vysvětlil, ale aby ho naplnil svou přítomností.“ Byla by chyba myslet si, že stačí uvěřit v Ježíše, a budeme mít šťastný život bez těžkostí. Je pravda, že v žalmu 23 je vykreslený ideál člověka, který svou důvěru vložil v Hospodina: „Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dopřává mi odpočívání na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, naživu mě udržuje.“ (Ž 23, in) Zdálo by se tedy, že věřící je chráněn před vším neštěstím, jeho život se odehrává v tom nejlepším světě, hotový „Malý dům na přerii“. Jenže o kousek dál žalm 23 pokračuje: „I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.“ (Ž 23,4) Kristus sestoupil do rokle utrpení, zná cestu. Když musíme procházet zkouškami, podává nám ruku. Můžeme se ho chytit, aby nám pomohl projít, jelikož on šel tou cestou před námi. Křesťan tedy není uchráněn utrpením. Skoro by se zdálo - např. ve světle mučedníků současnosti že je to právě naopak. Ale člověk se může chytit Kristovy ruky a své utrpení prožívat se zvláštní podporou a nadějí, která pramení z Kristova vítězství nad utrpením a smrtí. Zvolme si trpět co nejméně, rozhodněme se naslouchat Božímu slovu, následovat jeho přikázání ve svém životě, potažmo i v celé společnosti. A pokud i tak budeme čelit utrpení, prožívejme je ruku v ruce s Ježíšem a usilujme o to, aby skrze ně vyrostla naše láska. *(z knihy René-Luca Patnáct podobenství)*